

РЕШЕНИЕ

№ 68

гр. гр. Добрич, 08.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ДОБРИЧ в публично заседание на двадесет и осми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Диана Г. Дякова

Членове: Анна Великова
Станимир Т. Ангелов

при участието на секретаря Павлина Ж. Пенева
като разгледа докладваното от Анна Великова Въззивно гражданско дело № 20243200500015 по описа за 2024 година

и, за да се произнесе, съобрази следното:

Производството по делото е образувано по реда на глава XX от ГПК по повод въззивна жалба с вх.рег.№ 2069 от 28.11.2023г. по регистратурата на Районен съд – Т., подадена от Община Т., гр. Т., ул. „Св.Св. Кирил и Методий“ № 8, с ЕИК 000852925, представлявана от кмета С. С., чрез юрисконсулт К. К., срещу решение № 109 от 14.11.2023г., поправено с решение № 113 от 01.12.2023г., по гр.д.№ 27/2023г. по описа на Районен съд – Т., в частта, с която въззивникът е осъден да заплати на Ю. Б. П. ЕГН *****, гр.Т., ул. ***, сумата от 2048 лева по иска с правно основание чл. 79, ал. 1 от ЗЗД във вр. чл. 266, ал. 1 от ЗЗД във вр. с чл. 258 от ЗЗД, съставляваща сбор от възнаграждения за изпълнена работа по договор за пазене, охрана и дежурство на обекти на Община Т., за времето от 13.04.2020г. до 21.04.2020г. вкл., от 24.04.2020г. до 04.05.2020г. вкл., от 11.05.2020г. до 11.06.2020г. вкл., от 14.06.2020г. до 20.07.2020г. вкл. и от 02.10.2020г. до 23.10.2020г. вкл., по заповеди издадени, както следва: заповед № 202а от 30.03.2020г. , заповед № 201а от 30.03.2020г., заповед № 251 от 08.05.2020г., заповед № 296а от 02.06.2020г. и заповед № 5176 от 30.09.2020г., всички издадени от кмета на Община Т..

Въззивникът намира решението за неправилно, необосновано, незаконосъобразно и постановено при съществени нарушения на съдопроизводствените правила и на материалния закон. Навежда твърдение за нередовност на исковата молба, тъй като ЕГН на ищеца било погрешно посочено в нея. Изразява несъгласие с приетото от районния съд за сключен

между страните облигационен договор, респективно за възникване на основание за плащане на възнаграждение за извършената работа. Въз основа обстоен анализ на събраните по делото доказателства поддържа доводите си, наведени и в първата инстанция, основани на твърдения за възникнало между страните трудово правоотношение, предвид това, че съгласно структурата на Община Т. служителите в отдел "****" са назначаеми от кмета и подчинен на първо място на него. Изтъква още, че във връзка с въведените противоепидемични мерки в страната и преустановените посещения на децата в детските градинки и ясли, съгласно издадени заповеди и прието решение на Отраслов съвет за тристранно сътрудничество, Община Т. осигурила работна среда на ищеца в други направления в населеното място, за което съответно и му била заплатила трудово възнаграждение. Между страните не бил сключен трудов договор за допълнителен труд, нито било уговорено плащане на допълнително трудово възнаграждение при вътрешно заместване, поради което в полза на ищеца възнаграждение не се дължало по издадените заповеди от кмета по време на епидемичната обстановка. Счита предявените искове да са с правно основание чл. 259, ал. 1, предл. 2 от КТ и поддържа, че те не са установени по своето основание, тъй като за заместванията страните не са уговорили да се заплаща възнаграждение, респективно не било приложимо и правилото на чл. 162 от ГПК за определяне размера на задължението. Настоява се за отмяна на решението и за отхвърляне на иска, с присъждане на разноските за двете инстанции.

Въззиваемият Ю. Б. П. не е подал отговор на жалбата.

Като постави на разглеждане въззивната жалба, Окръжен съд – Добрич установи следното:

Постановеното неизгодно за въззивника решение му е съобщено на дата 15.11.2023г. Правото си на жалба страната, с правен интерес от оспорването на отчасти неизгодното за нея решение, е упражнила надлежно в срока по чл. 259, ал. 1 от ГПК – на 28.11.2023г. Жалбата е допустима.

Добричкият окръжен съд разгледа съдържащите се в жалбата оплаквания и с оглед на тях и събраните по делото доказателства провери обжалваното решение в рамките на правомощията си по чл. 269 от ГПК. Постановеното решение е издадено от надлежен съдебен състав, в рамките на предоставената му правораздавателна власт и компетентност, поради което е валидно. При служебната проверка на решението въззивният съд не установи пороци, които го определят като недопустим съдебен акт. По правилността на акта съдът намира следното:

Производството по гр.д.№ 27/2023г. по описа на Районен съд – Т. е образувано след като с решение № 20 от 16.01.2023г. по в.гр.д.№ 490/2022г. по описа на Окръжен съд – Добрич е обезсилено решение № 39/06.06.2022г. по гр.д.№ 369/2021г. на Районен съд – Т., като постановено по непредявени искове с правно основание 259, ал. 1, предл. 2-ро от КТ и делото е върнато на районния съд за произнасяне по предявените искове с правно основание чл.

79, ал. 1 вр. чл. 266, ал. 1 и чл. 258 от ЗЗД.

Ищецът Ю. Б. П. е изложил в исковата молба с вх.№ 1265/04.11.2021г., уточнена с допълнителна искова молба с вх.№ 1381/23.11.2021г. с отстранени нередовности с молба вх.№ 4513/25.08.2022г., пояснена и в първото съдебно заседание, че е бил назначен в Община Т., отдел „****“, на длъжност „****“, по силата на трудов договор; че трудовото правоотношение на ищеца с Община Т. е било прекратено в края на месец март 2008г. и считано от 01.04.2008г. и до пенсионирането си на дата 01.11.2020г. е бил зает по трудово правоотношение с *** (***) ** „****“ в град Т., като първоначално трудовият му договор с директора ѝ бил сключен за длъжността „****“, а впоследствие за длъжността „****“. Трудов договор с ответника през процесния период не е имал сключен. Изпълнявал трудовите си задължения по договора с *** ** „****“ и наред с това, без да има сключен трудов договор с Община Т., по възлагане от кмета на общината със заповеди на основание чл. 49, ал. 2 от ЗМСМА с номера 201 и 202 от 30.03.2020г., 251 от 08.05.2020г., 296 от 02.06.2020г. и 5176 от 30.09.2020г. замествал отсъстващи поради отпуск охранители по утвърден график. Според ищеца, отношенията, свързани с полагането на труд са договорни и възмездни, поради което претендира за времето, през което му е било наредено да изпълнява дейност за ответника, да му бъде заплатено възнаграждение в размер на 3 638,43 лв., както и дължимите осигуровки. Изложил е съображения, че договорните отношения между страните подлежат на уреждане от КТ, който в разпоредбата на чл. 242 предвижда, че положеният труд е възмезден и с оглед правната характеристика на заповедите на кмета, с които му е наредено да изпълнява работа за него, като такава на трудови договори. В становище с вх.№ 752/04.05.2023г. ищецът допълнително е посочил, че документите му за пенсиониране от 01.11.2020г. са били издадени от директора на *** – 3 и от бюджета на *** – 3 са му били изплатени полагащите му се обезщетения, като не може да се говори за вътрешно съвместителство 12 години след като е бил освободен от общинската администрация (от 01.04.2008г.).

С писмен отговор с вх.№ 415/10.03.2023г. Община град Т. е оспорила иска като недопустим и неоснователен. Ответникът е посочил, че ищецът е бил назначен в Община Т., отдел „****“, на длъжност „****“ по силата на трудов договор от 04.10.2006г. по чл. 70, ал. 2 от КТ, непрекратен в уговорения срок за изпитване от 6 месеца, към който е било подписано допълнително споразумение от 14.12.2007г. за длъжността „****“. Кметът на Община Т. издал заповеди с номера 201 и 202 от 30.03.2020г., 251 от 08.05.2020г., 296 от 02.06.2020г. и 5176 от 30.09.2020г., с които задължил ищеца да осъществи вътрешно заместване в звено „ОМП“ като изпълнява длъжността „****“ в звено „ОМП“ при Община Т. за периодите: 13.04.2020г. - 21.04.2020г., 24.04.2020г. - 04.05.2020г., 11.05.2020г. - 11.06.2020г., 14.06.2020г. - 20.07.2020г., 02.10.2020г. - 23.10.2020г. Основанието за издаване на заповедите било чл. 44, ал. 2 от ЗМСМА, както и заместването на служителите И. Г. Ж., М. И. К., Н. Д. П., Б. Ж. Ж. поради ползването от тях на

платен годишен отпуск. Според ответника е налице вътрешно съвместителство по смисъла на чл. 252, ал. 1, изр. първо от КТ, тъй като работодателят - кметът на Община Т. е издал заповед за заместване на отсъстващ работник или служител до завръщането му на работа. За периода на заместването служителът е изпълнявал задълженията си и по основното си трудово правоотношение като „***“, и длъжността *** в звено „ОМП“ при Община Т.. Издадените заповеди съставлявали едностранно волеизявление на работодателя и следвало да се приеме, че заместването е било осъществено, без да е постигнато писмено съгласие между страните по трудовото правоотношение. В случая нямало значение, че в заповедта липсва посочено основание от Кодекса на труда. При вътрешно заместване на служител в хипотезата на чл. 259 от КТ служителът следвало да получава възнаграждението на замествания служител, ако то е по - благоприятно за него. На ищеца не се полагало заплащане на допълнително възнаграждение - според чл. 259, ал. 1, изр. второ от КТ такова следвало да е уговорено между страните. В случая нямало договореност за плащане на възнаграждение за работата по заместване и за служителя не възниквало правото да получи допълнително трудово възнаграждение. Липсата на уговорено възнаграждение водела до неоснователност на претенцията и тъй като искът не бил установен в своето основание, неприложимо било правилото на чл. 162 от ГПК за определяне на неговия размер.

В проведеното открито заседание на 15.05.2023г. съдът е обявил за окончателен проекта за доклад, с който е дал правна квалификация на иска по чл. 79, ал. 1 вр. чл. 266, ал. 1 и чл. 258 от ЗЗД и се е произнесъл по направените от страните доказателствени искания. Предоставените на вещото лице от ответника с придружително писмо № РД-25-2359/18.08.2023г. материали (в частност тези на л. 108 – 130, 133 от делото на ТРС), приложени към заключението, не са своевременно посочени и приети като писмени доказателства по делото. Както за въвеждане в предмета на делото на нови обстоятелства, така и за посочване и представяне на нови доказателства (доколкото не се твърди ответникът да не е могъл да ги узнае, посочи или представи своевременно) преклузията е настъпила с провеждане на първото съдебно заседание и докладването на делото по реда на чл. 146 от ГПК. Нито с отговора на исковата молба, нито в проведените открити заседания по делото, ответникът е въвел възражения, основани на въведените противоепидемични мерки в страната и преустановените посещения на децата в детските градините и ясли, съгласно издадени заповеди и прието решение на Отраслов съвет за тристранно сътрудничество във връзка с обявеното в страната извънредно положение и въведени противоепидемични мерки. Едва в хода на устните състезания и в писмените бележки по гр.д.№ 27/2023г. ответникът е развил довод, че въз основа издадена заповед на министъра на образованието кметът (който бил и основен работодател) имал право да осигури на лицата с непедagogическо образование във времето, в което децата не посещават детската градина, работа в различни сфери в града.

При това процесуално поведение на ответника неоснователно е поддържаното от него оплакване във въззивната жалба за допуснато от районния съд процесуално нарушение, свеждащо се до несъобразяване на тези възражения и доказателства при установяване на фактическата обстановка и формиране на правните изводи по съществото на спора. Въззивният съд също не следва да подлага на обсъждане доводи, които не са своевременно наведени от ответника и писмени доказателства, които не са посочени и представени от него в процесуалния срок за това, а също и не са приети по делото.

Безспорно е, установява се и от писмените доказателства, че ищецът е бил зает на длъжност „****“ в Отдел „****“ при Община град Т. по силата на сключен трудов договор № 7/04.10.2006г. и на длъжност „****“ на основание допълнително споразумение към него от 14.12.2007г. Трудовото правоотношение между ищеца и Община Т. е прекратено, считано от 01.04.2008г., видно от записванията в трудовата книжка на ищеца и от тази дата той е заемал по нов трудов договор, сключен с *** ** „****“ в гр. Т. длъжността „*** на автобус“, като от 29.04.2013г. с допълнително споразумение с работодателя *** ** „****“ е променена длъжността му на „****“, която длъжност е заемал до 01.11.2020г.

Установява се по делото, че със заповеди с номера 201 и 202 от 30.03.2020г., 251 от 08.05.2020г., 296 от 02.06.2020г. и 5176 от 30.09.2020г. (приложени към исковата молба и представени с отговор на исковата молба с вх. № 1605/22.12.2022г., а също и със заявление с вх.№ 831/19.05.2023г. от ответника, някои с друга номерация – 201а и 202 от 30.03.2020г., 296а от 02.06.2020г., но с идентично съдържание), кметът на Община Т. е наредил на ищеца, на основание чл. 44, ал. 2 от ЗМСМА и конкретно посочени заповеди за разрешаване ползване от служители на платен годишен отпуск, поради необходимост от осъществяване на вътрешно заместване, да изпълнява длъжността „****“ в звено „ОМП“ при Община Т. за периодите: 13.04.2020г. - 21.04.2020г., 24.04.2020г. - 04.05.2020г., 14.06.2020г. - 20.07.2020г. и 02.10.2020г. - 23.10.2020г., както и същата длъжност в база на Дейност „Чистота“, *** № 78 при Община Т. за времето от 11.05.2020г. до 11.06.2020г.

В периода април – октомври 2020г., когато са действали издадените от кмета заповеди, ищецът не е бил обвързан от трудов договор, сключен с Община Т., а е полагал труд по възникнало с *** ** „****“ в град Т. трудово правоотношение. Община Т. и *** ** са самостоятелни, отделни юридически лица, съгласно чл. 14 от ЗМСМА и чл. 24, ал. 1 вр. чл. 29, ал. 1 вр. чл. 35, ал. 1 от ЗПУО. Всеки от тези два субекта има качеството „работодател“ по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на КТ. За да е налице хипотеза на вътрешно съвместителство, трудът следва да е полаган при един и същ работодател. Според чл. 110 от КТ, работникът или служителят може да сключи трудов договор с работодателя, при когото работи, за извършване на работа, която не е в кръга на неговите трудови задължения, извън установеното за него работно време (допълнителен труд по трудов договор). Съгласно чл. 259 от

КТ, работник или служител може да изпълнява длъжност или работа на отсъстващ работник или служител (вътрешно заместване), но отново при един и същ работодател. Настоящият случай не е такъв – в периода април – октомври 2020г. ищецът не е бил зает по трудов договор с Община Т., за да се приеме, че кметът му е възложил да замества ползващи отпуск други служители, а е работел по трудов договор с работодател *** **. Всички възражения на ответника, почиващи на липсата на уговорено между страните по трудовото правоотношение плащане на допълнително трудово възнаграждение по чл. 259, ал. 1, изр. 2-ро от КТ, са неотнормими по спора, защото трудово правоотношение между страните не е съществувало, а по трудовото правоотношение на ищеца с *** ** „****“ кметът на общината не е работодател. Не възниква за кмета на общината работодателска власт в трудовото правоотношение, по което не е страна, по силата на това, че *** ** е общинска институция в системата на предучилищното образование и е структурно звено към отдел „****“ в Община Т., респективно се финансира чрез бюджета на общината (чл. 52, ал. 2 от ЗПУО). Всъщност заповедите на кмета не са издадени като работодател на ищеца, а на общото основание по чл. 44, ал. 2 от ЗМСМА – в изпълнение на правомощията му по ал. 1, които не включват права на работодател спрямо лица, различни от тези по т. 3 – заместник-кметове на общината, кметските наместници, ръководителите на звената на издръжка от общинския бюджет, началниците и служителите в общинската администрация.

Не би могла да се обсъжда и хипотеза на чл. 111 от КТ – допълнителен труд при друг работодател (външно съвместителство). Такива доводи не са наведени, а и данните по делото сочат, че между страните по делото не е бил сключен писмен договор за работата, която е изпълнявана от ищеца през исковия период. В представените писмени доказателства, които единствено са допустими за установяване наличието на трудово правоотношение, възникнало от трудов договор, макар и неключен в изискуемата от закона писмена форма, е посочено, че ищецът е следвало да изпълнява длъжността „****“ в звено „ОМП“ при Община Т. и в база на Дейност „Чистота“ при Община, но липсват данни за определеното възнаграждение за полагаия труд, поради което не е налице трудово правоотношение между страните за допълнителен труд.

Не е спорно по делото, че възложената със заповедите работа е извършена от ищеца, като той е изпълнявал и задълженията си по трудовото правоотношение. За положения труд по трудовия му договор с *** ** „****“ ищецът е получил полагащото му се трудово възнаграждение. За извършената работа, възложена с издадените от кмета на Община Т. заповеди, възнаграждение не е платено. Ответникът твърди, че за възложената от него и извършена от ищеца работа е платена с полученото трудово възнаграждение по трудовия договор с ***. Последното би било относимо, ако директорът на *** бе възложил на ищеца да замества отсъстващ служител. Възложител на работата в случая обаче е кметът на общината, който не е работодател на

ищеца по сключения от него с *** трудов договор. Съобразно приетото в решение № 110/17.08.2011г. на ВКС по т. д. № 597/2010г., II т.о., а също и определение № 601/24.08.2011г. по т.д. № 981/2010г. на ВКС, II т.о, фактът на извършена и приета работа налага извода за наличие на облигационна връзка между страните. Самото изпълнение на договора обосновава постигнатото съгласие за сключването му предвид установения по делото факт, че извършената работа е приета без възражение от страна на възложителя. Стойността на възложената работа може да е определена ориентировъчно или да е определима, като с оглед принципа за еквивалентност на насрещните престации, дължими от страните, на заплащане в посочената хипотеза подлежат фактически извършените работи по действителни цени, стойността на които, при необходимост, може да бъде установена с помощта на вещи лица, по арг. от чл. 266, ал. 2 от ЗЗД. И в решение № 117/04.06.2015г. на ВКС по гр. д. № 6623/2014г., III г.о. е прието, че, когато между страните не е сключен писмен договор за работа, която едната страна изпълнява по възлагане от другата, но се установява, че работата е извършена, се приема, че спорът за заплащане на възнаграждение за нея следва да се разгледа като такъв за парично вземане, произхождащо от облигационно отношение с източник двустранен договор. Издадените заповеди по чл. 44, ал. 2 от ЗМСМА на кмета на Община град Т. разкриват съществения елемент на договора – съдържанието на възложената дейност, като по изпълнението и по приемането на извършеното по делото не се спори. Всъщност ответникът не твърди безвъзмездност на възложеното, а счита, че е налице плащане за извършената работа с получаването на възнаграждението по трудовото правоотношение на ищеца с *** **, доколкото допълнително такова не е уговорено. Както вече се посочи обаче, ответникът не е страна по това трудово правоотношение и разпоредбата на чл. 259, ал. 1 от КТ не е приложима. Възникналото облигационно отношение покрива характерните за договора за изработка съществени елементи, а насрещната престация срещу извършената работа може да бъде определена чрез остойностяването ѝ с помощта на вещо лице. При тези съображения искът по чл. 79, ал. 1 от ЗЗД вр. чл. 258 и чл. 266, ал. 1 от ЗЗД е доказан по своето основание, а досежно размера приложима е нормата на чл. 162 от ГПК.

Във въззивната инстанция е прието заключение на вещо лице, предвид установеното, че изготвената в районния съд експертиза не е дала обосновани отговори на относимите въпроси. Вещото лице в заключение с вх.№ 1044/13.02.2024г. е изчислило, че за извършената от ищеца работа по заповеди № 201а от 30.03.2020г., № 202а от 30.03.2020г., № 251 от 08.05.2020г., № 296а от 02.06.2020г. и № 5176 от 30.09.2020г. и месечни графици възнаграждението, определено от основната заплата при ответника за длъжността, включваща извършваната от ищеца дейност, е в размер на общо 2250,85 лева (в т.ч. осигуровки за сметка на осигуреното лице по ДОО от 8,78%, осигуровки по ЗЗО от 3,20% и авансов данък от 10%), от които: 366 лева за м. април 2020г. за 96 часа, в т.ч.: 48 часа по заповед №

202а/30.03.2020г. и 48 часа по заповед № 201а/30.03.2020г.; 610 лева за м. май 2020г. за 144 часа, в т.ч.: 12 часа на 04.05.2020г. по заповед № 201а/30.03.2020г. и 132 часа по заповед № 251/08.05.2020г.; 540,68 лева за м. юни 2020г. за 156 часа, в т.ч.: 60 часа по заповед № 251/08.05.2020г. и 96 часа по заповед № 296а/02.06.2020г.; 318,26 лева за м. юли 2020г. за 96 часа по заповед № 296а/02.06.2020г.; 415,91 лева за м. октомври 2020г. за 120 часа по заповед № 5176/30.09.2020г. Сумата за получаване за извършената от ищеца работа по процесните заповеди е изчислена по реда за 2020г. на сметка за изплатени суми по чл. 45, ал. 4 от ЗДДФЛ, а именно като разлика между възнаграждението за всеки месец (брой часове умножени по лв./час) и сбора на задължителните осигурителни вноски за фонд „Пенсии“ на ДОО и здравно осигуряване, и авансово удържан данък по ЗДДФЛ. Осигурителните вноски за сметка на осигуреното лице са изчислени върху възнаграждението, намалено с нормативно признатите разходи 25% по ЗДДФЛ (чл. 6, ал. 4 от КСО), но върху не повече от максималния месечен размер на осигурителния доход от 3000 лева, определен със ЗБДОО за 2020г. Установено е, че през месеците, през които ищецът е работил по график, е бил осигуряван по трудов договор върху осигурителен доход 847,90 лева, който, с изчислените месечни възнаграждения намалени с нормативно признатите разходи от 25%, не надвишава максималния месечен осигурителен доход. Вещото лице е съобщило и, че съгласно чл. 43 от ЗДДФЛ върху възнаграждението (доход по чл. 29 от ЗДДФЛ) се дължи авансов данък върху разликата между облагаемия доход и удържаните задължителни осигурителни вноски, умножена с данъчна ставка 10%, който се удържа от платена на дохода при изплащането му (чл. 43, ал. 4 от ЗДДФЛ), а също и, че социалните и здравните осигуровки се внасят от осигурителя до 25-то число на месеца, следващ месеца на изплащане на възнаграждението (чл. 7, ал. 6 от КСО и чл. 40, ал. 1, т. 3, б. „в“ от ЗЗО). Така сумата за получаване е изчислена в размер на общо 1900,02 лева, от които: 308,95 лева за м. април 2020г. за 96 часа, в т.ч.: 48 часа по заповед № 202а/30.03.2020г. и 48 часа по заповед № 201а/30.03.2020г.; 514,92 лева за м. май 2020г. за 144 часа, в т.ч.: 12 часа на 04.05.2020г. по заповед № 201а/30.03.2020г. и 132 часа по заповед № 251/08.05.2020г.; 456,41 лева за м. юни 2020г. за 156 часа, в т.ч.: 60 часа по заповед № 251/08.05.2020г. и 96 часа по заповед № 296а/02.06.2020г.; 268,66 лева за м. юли 2020г. за 96 часа по заповед № 296а/02.06.2020г.; 351,08 лева за м. октомври 2020г. за 120 часа по заповед № 5176/30.09.2020г.

Заклучението е мотивирано и дадено от специалист със специални познания в областта на икономическите науки, след анализ на писмените доказателства по делото и съобразно приложимите норми на КСО, ЗЗО и ЗДДФЛ за дължими осигурителни вноски и данъци от лице, заето по извънтрудово и едновременно с това и по трудово правоотношение, не е оспорено от страните и се кредитира от съда.

Районният съд е уважил иска в размер на чистата сума за получаване (след удържките за ДОО, ЗОО и данък) и по начина на определяне размера на

задължението страните не са възразили. Размерът от 2 048,23 лева обаче е определен по приетото в първата инстанция заключение, което не е съобразено с характера на вземането – не по трудово правоотношение, а по граждански договор. Приложим за определяне на дължимото възнаграждение е механизмът, следван от вещото лице по приетото във въззивната инстанция заключение и по него задължението възлиза на 1 900,02 лева. До този размер искът е основателен и правилно е уважен, а за горницата над 1 900,02 лева до 2 048,23 лева (до обжалваната част, уважаваща иска) искът е неоснователен.

Съответно на приетото по-горе, първоинстанционното решение следва да бъде отменено в частта, с която ответникът е осъден да плати сума за горницата над 1 900,02 лева до присъдените 2 048,23 лева и да бъде потвърдено в оспорената част до размера от 1 900,02 лева, съставляваща чистата сума за получаване (след удържките за осигуровки и данък). Като резултат, решението следва да бъде отменено и в частта, с която в полза на ищеца са присъдени разноси над 337,10 лева до 361,12 лева (за 24,02 лева), предвид частичната неоснователност на иска.

Съобразно изхода по делото във въззивната инстанция въззивникът има право на направените от него разноси, съразмерно на уважената въззивна жалба. Районният съд е изискал и въззивникът е внесъл повече от дължимата такса – внесени са 72,76 лева, при дължими 40,96 лева. На разпределяне подлежи само действително дължимата такса от 40,96 лева, от която въззивникът има право на 2,96 лева. Платената сума в повече от дължимата (без основание) подлежи на връщане на страната при писмено поискване по посочена банкова сметка. Въззивникът е бил представляван по делото от юрисконсулт и съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК в негова полза следва да се присъди и възнаграждение в размер, определен от съда, като размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ – според вида и количеството на извършената дейност, определено в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. В случая юрисконсултското възнаграждение е в размер от 100 лв., а съразмерно на уважената въззивна жалба в полза на въззивника следва да се присъди сумата от 7,24 лв. Ответникът е претендирал разноси в първоинстанционното производство, в което също е бил представляван от юрисконсулт. Той има право на юрисконсултско възнаграждение за оказаната правна защита пред районния съд, което възлиза на 7,24 лв. (при определено от съда от 100 лв.), съразмерно на отхвърлената част от иска. Разноси на въззиваемата страна не се присъждат поради липса на отправено искане.

Водим от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 109 от 14.11.2023г., поправено с решение

№ 113 от 01.12.2023г., по гр.д.№ 27/2023г. по описа на Районен съд – Т., в частта, с която Община Т., гр. Т., ул. „Св.Св. Кирил и Методий“ № 8, с ЕИК 000852925, представлявана от кмета С. С., е осъдена да заплати на Ю. Б. П. ЕГН *****, гр.Т., ул. ***, сумата от 1 900,02 лева, съставляваща сбор на сумите за получаване след удържки за осигуровки и данък от възнаграждения за изпълнена работа по договор за пазене, охрана и дежурство на обекти на Община Т., за времето от 13.04.2020г. до 21.04.2020г. вкл., от 24.04.2020г. до 04.05.2020г. вкл., от 11.05.2020г. до 11.06.2020г. вкл., от 14.06.2020г. до 20.07.2020г. вкл. и от 02.10.2020г. до 23.10.2020г. вкл., по заповеди издадени, както следва: заповед № 202а от 30.03.2020г., заповед № 201а от 30.03.2020г., заповед № 251 от 08.05.2020г., заповед № 296а от 02.06.2020г. и заповед № 5176 от 30.09.2020г., всички издадени от кмета на Община Т..

ОТМЕНЯ решение № 109 от 14.11.2023г., поправено с решение № 113 от 01.12.2023г., по гр.д.№ 27/2023г. по описа на Районен съд – Т., в частта, с която Община Т., гр. Т., ул. „Св.Св. Кирил и Методий“ № 8, с ЕИК 000852925, представлявана от кмета С. С., е осъдена да заплати на Ю. Б. П. ЕГН *****, гр.Т., ул. ***, сумата над 1 900,02 лева до 2 048,23 лева, съставляваща сбор на сумите за получаване след удържки за осигуровки и данък от възнаграждения за изпълнена работа по договор за пазене, охрана и дежурство на обекти на Община Т., за времето от 13.04.2020г. до 21.04.2020г. вкл., от 24.04.2020г. до 04.05.2020г. вкл., от 11.05.2020г. до 11.06.2020г. вкл., от 14.06.2020г. до 20.07.2020г. вкл. и от 02.10.2020г. до 23.10.2020г. вкл., по заповеди издадени, както следва: заповед № 202а от 30.03.2020г., заповед № 201а от 30.03.2020г., заповед № 251 от 08.05.2020г., заповед № 296а от 02.06.2020г. и заповед № 5176 от 30.09.2020г., всички издадени от кмета на Община Т., като вместо това ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Ю. Б. П. ЕГН *****, гр.Т., ул. *** иск в частта за осъждане на Община Т., гр. Т., ул. „Св.Св. Кирил и Методий“ № 8, с ЕИК 000852925, представлявана от кмета С. С., да му заплати сумата над 1 900,02 лева до 2 048,23 лева, съставляваща сбор на сумите за получаване след удържки за осигуровки и данък от възнаграждения за изпълнена работа по договор за пазене, охрана и дежурство на обекти на Община Т., за времето от 13.04.2020г. до 21.04.2020г. вкл., от 24.04.2020г. до 04.05.2020г. вкл., от 11.05.2020г. до 11.06.2020г. вкл., от 14.06.2020г. до 20.07.2020г. вкл. и от 02.10.2020г. до 23.10.2020г. вкл., по заповеди издадени, както следва: заповед № 202а от 30.03.2020г., заповед № 201а от 30.03.2020г., заповед № 251 от 08.05.2020г., заповед № 296а от 02.06.2020г. и заповед № 5176 от 30.09.2020г., всички издадени от кмета на Община Т..

ОТМЕНЯ решение № 109 от 14.11.2023г., поправено с решение № 113 от 01.12.2023г., по гр.д.№ 27/2023г. по описа на Районен съд – Т., в частта, с която Община Т., гр. Т., ул. „Св.Св. Кирил и Методий“ № 8, с ЕИК 000852925, представлявана от кмета С. С., е осъдена да заплати на Ю. Б. П. ЕГН *****, гр.Т., ул. ***, разноски за горницата над 337,10 лева до 361,12 лева,

ОСЪЖДА Ю. Б. П. ЕГН *****, гр.Т., ул. *** да плати на Община Т., гр. Т., ул. „Св.Св. Кирил и Методий“ № 8, с ЕИК 000852925, представлявана от кмета С. С., сумата от 7,24 лева – юрисконсултско възнаграждение за първата инстанция; сумата от 7,24 лева - юрисконсултско възнаграждение за въззивната инстанция и сумата от 2,96 лева – платена дължима държавна такса за въззивното обжалване.

В частта за отхвърляне на иска за сумата над 2 048,23 лева до претендираните 3 638,43 лева решението не е обжалвано и е влязло в сила.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____